

Hồi Thứ Hai Mười Một

PHẦN TRẦN THẦN THỦ

Thần Thủ nói tiếp:

– Các việc về sau, nghĩ tất người đã biết đại khái. Lữ Nhất Hải trăm phương ngàn kế tìm kiếm, cuối cùng phát hiện ra ông thợ mộc sống tại Cô Thủy trấn chính là Diệp Thích. Đương nhiên, cả hai đã thay đổi dung mạo, không ai nhận ra đối phương qua diện mạo. Tống Mễ biết được việc này, lập tức sai Lữ Nhất Hải tìm kế diệt trừ Diệp Thích.

Đúng ra muốn làm điều này cũng không khó, bởi Diệp Thích không chút phòng bị, lại chỉ một thân cô thế. Nhưng Lữ Nhất Hải phạm phải một sai lầm, y vốn chỉ là một công cụ của Tống Mễ, nhưng lại có mối tư thù cùng Diệp Thích do đó y không những không muốn Diệp Thích chết sớm, mà còn muốn cho họ Diệp phải chịu nỗi thống khổ khi con gái mình bị con trai kẻ thù lăng nhục!

Nghe đến đây, Hàn Tiểu Tranh siết chặt quả đấm, chàng biết những điều Thần Thủ nói là thực!

– Lữ Nhất Hải vì thông minh quá lại bị thông minh hại, do một số sự việc ngẫu nhiên xảy ra, kết quả là con trai y đột nhiên bỏ đi, khiến y hoảng loạn không ít. Bởi điều này có thể gây cảnh giác cho Diệp Thích, dù A Vân chưa nói chân tướng cho cha mình nghe. Thế nên lúc đưa con gái trở về thành, Diệp Thích mới bị Lữ Nhất Hải ám hại, nhưng họ Diệp chỉ bị thương chứ không chết. Lữ Nhất Hải không bỏ cuộc, đang đêm bao vây Diệp gia, chẳng ngờ lúc ấy Phục Ngưỡng đột nhiên xuất hiện, liên thủ cùng Diệp Thích đẩy lui Lữ Nhất Hải...

Hàn Tiểu Tranh lập tức hỏi:

– Vậy... vậy con gái Diệp Thích là A Vân thì sao?

Chàng nôn nóng chờ câu trả lời của Thần Thủ.

Thần Thủ đáp:

– A Vân được người của chúng ta cứu rồi.

Cơn vui mừng tốt độ khiến Hàn Tiểu Tranh nhất thời không biết nói sao, qua một lát chàng lắp bắp hỏi:

– Vậy... vậy cô ấy ở đâu?

Thần Thủ nói:

– Ta đã chẳng nói trước sao, chỉ cần người muốn thì có thể gặp A Vân bây giờ.

Hàn Tiểu Tranh trấn tĩnh lại:

– Người của các hạ tại sao đúng lúc ấy xuất hiện tại đây? Tại sao các hạ chịu cứu A Vân?

Thần Thủ đáp:

– Kỳ thực, người nên hỏi thêm một câu: “Tại sao ta lại biết được nhiều điều như thế?”

Hàn Tiểu Tranh không nói, vì chàng cũng đang suy nghĩ như thế. Thần Thủ nói:

– Câu trả lời hết sức đơn giản, chỉ vì nội thê của Phục Ngưỡng là thân muội muội của ta.

Nói xong Thần Thủ im lặng, chừng như cố ý để một khoảng trống cho Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc, suy đoán, và tiếp thu sự việc này.

Quả thực Hàn Tiểu Tranh không bao giờ nghĩ đến điểm này! Bất cứ ai cũng không thể nào nghĩ đến điểm này!

Hàn Tiểu Tranh bất chợt nhớ ra điều gì:

– Nhưng các hạ nói mình là Vương gia...

– Không sai! Ta biết người lấy làm kỳ quái tại sao ta có thân phận vương gia, còn xá muội lại thuộc người của Vô Nhai Giáo. Thực ra, đó là điểm đặc biệt của Vô Nhai Giáo, kết nạp tam giáo cửu lưu, không phân biệt hạng nào, tuy nhiên, nguyên nhân xá muội trở thành người của Vô Nhai Giáo không phải chỉ có thế.

Thanh âm của Thần Thủ bắt đầu có phần kích động:

– Xá muội cùng đương kim hoàng thượng tuy không phải thân huynh muội, nhưng vẫn được chức công chúa, nên dù người Vô Nhai Giáo có thần thông quảng đại cách mấy cũng khó làm cho xá muội trở thành người trong giáo. Mọi việc xảy ra đều bắt nguồn từ chuyện xá muội lên xuất cung năm mười bốn tuổi.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Chẳng ngờ mẫu thân A Vân lại là một công chúa!”. Thần Thủ nói:

– Xá muội tuy từ nhỏ được danh sư chỉ điểm, thân thủ bất phàm, nhưng kinh nghiệm giang hồ thì quá ư ít ỏi, nên xuất cung chưa được bao lâu, liền bị người của Vô Nhai Giáo theo dõi và chiêu dụ nhập giáo. Một khi gia nhập thì mọi việc không thể tự mình định đoạt nữa. Nước cờ này của Vô Nhai Giáo là có dụng tâm hiểm ác, bọn chúng biết rằng công chúa khá tỏ tường các việc trong hoàng thất, đó là một điểm hữu dụng nhất cho dã tâm của chúng.

– Dã tâm gì?

– Soán ngôi đoạt quyền trị quốc!

Hàn Tiểu Tranh giật mình, vội nói:

– Các hạ muốn nói ý đồ của Vô Nhai Giáo nhằm tác loạn phạm thượng?

– Đúng vậy! Xá muội được hoàng huynh ta phong tặng tước “Nguyệt Lạc Công chúa”, từ lúc thất tung, trong cung phái đi không biết bao nhiêu nhân mã tìm kiếm song đều vô ích, dĩ nhiên ấy là do người của Vô Nhai Giáo cố giấu tung tích, bằng không với thế lực của hoàng thất, muốn tìm một người chẳng phải chỉ là một chuyện

nhỏ sao?

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Vậy về sau làm thế nào tìm được công chúa?

– Xá muội một mực trung tâm đối với giáo chủ Vô Nhai Giáo, dần dần được giáo chủ tín nhiệm, do đó mới lỏng sự giám sát, vả lại từ lúc nàng gây bất hòa để Diệp Thích, Phục Ngưỡng bỏ đi, thì kể như đã lập công lớn nên càng được tự do. Tuy nhiên sau khi sinh hạ A Vân, xá muội không muốn A Vân đi theo con đường của mình, nên đã đem trao cho Diệp Thích. Khi dò biết Vô Nhai Giáo sắp xuất thủ hạ Diệp Thích, xá muội chuyển ý quay về triều đình, mới lập tức tìm cách liên lạc với ta, nhờ ta ra tay cứu A Vân đi, đồng thời phòng bị mọi cử động của Vô Nhai Giáo.

Hàn Tiểu Tranh vừa nghe vừa nghi ngờ, bởi chàng từng nghe rằng chuyện xấu trong hoàng thất thường tối kỵ truyền ra ngoài, đường đường một công chúa trở thành thuộc hạ Vô Nhai Giáo đã là một việc không hay, lại nữa công chúa dùng sắc quyến rũ Diệp Thích. Thần Thủ tại sao đem chuyện này kể cho chàng nghe?

Thần Thủ như đọc được ý chàng, liền nói:

– Những chuyện này vốn không truyền ra ngoài, nhưng người và A Vân tình như thủ túc, thanh mai trúc mã, do đó ta tin rằng người cũng không truyền ra ngoài, nếu không tất sẽ gây tổn hại cho A Vân. Vả lại, dù người có kể lại, thì chuyện ly kỳ như vậy có mấy người tin?

Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ: “Y nói cũng có lý, nhưng sao hôm nay cách nói của y đầy tình người, không giống một Thần Thủ giết người không chớp mắt cách đây mấy hôm?”

Thần Thủ nói tiếp:

– Ta không sợ mang tiếng giết người như cỏ rác, chỉ vì muốn tìm được một nhóm thiếu niên xuất sắc trong võ lâm để đối phó Vô Nhai Giáo. Nếu dùng binh lực triều đình thì chỉ hao tổn mà không tác dụng gì đối với một tổ chức thần bí như Vô Nhai Giáo, chỉ bằng tìm cách tiêu diệt các phần tử đứng đầu chủ trương phản loạn, còn lại bọn thuộc hạ, một khi đã mất chủ tướng tự nhiên sẽ chẳng còn dã tâm, như thế bách tính đỡ bị liên lụy.

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Nếu quả đấy là dụng ý của các hạ, tại sao không nói rõ từ đầu, lại chọn thủ đoạn tuyển người tàn nhẫn kia?

Thần Thủ đáp:

– Việc này quan hệ trọng đại, nếu tùy tiện nói với nhiều người thì lộ cả bí mật còn gì? Vì thế ta chỉ chờ đến lúc còn lại những người đạt tiêu chuẩn thử thách, mới thổ lộ chân tướng.

Hàn Tiểu Tranh lại hỏi:

– Nếu bọn tại hạ không hợp tác, phải chăng các hạ cũng sẽ sát nhân diệt khẩu?

Thần Thủ chậm rãi gật đầu, nét mặt nghiêm trọng cho thấy những điều y nói là thực. Gương mặt Hàn Tiểu Tranh hiện lên một nét cười mỉa mai:

– Vậy tại hạ có nên chịu áp lực mà hợp tác chẳng?

Thần Thủ thở ra:

– Ta biết ngươi không đồng ý ta giết quá nhiều người, mà đây chính là điểm khác biệt giữa người giang hồ và người thuộc triều đình như ta. Đối với ta, nhất tướng công thành vạn cốt khô, muốn đạt mục đích tất phải hy sinh. Còn giới giang hồ các ngươi vẫn không thoát được chữ “nghĩa”, mà nhiều khi chính chữ “nghĩa” ấy khiến các ngươi bỏ lỡ nhiều cơ hội. Đừng quên rằng có chết nhiều, ta vẫn không thiếu người.

Hàn Tiểu Tranh hừ một tiếng, cái chết của Lam Tâm Nhi đã trở thành một úy kỵ trong lòng chàng, Thần Thủ có nói gì cũng không lay chuyển được chàng.

Thần Thủ trầm mặc giây lát bèn nói:

– Chúng ta tạm gác lại việc này, bây giờ ta dẫn ngươi đi gặp A Vân, hẳn ngươi không cự tuyệt?

Đương nhiên là không! Hàn Tiểu Tranh khổ công tìm kiếm hơn hai năm nay, chẳng phải vì A Vân sao? Hàn Tiểu Tranh vừa nhìn đã nhận ra A Vân.

A Vân đang ngồi trong một khu vườn nhỏ, khung cảnh trong vườn rất thoáng, cỏ xanh mơn mớn, tiếng chim kêu ríu rít, rất dễ say lòng người.

Hàn Tiểu Tranh chỉ nhìn thấy phía sau lưng A Vân, nhưng như thế cũng đủ cho chàng lập tức nhận ra cô là A Vân.

Đã hơn hai năm, song A Vân chẳng chút thay đổi. Mái tóc của cô vẫn xõa dài tự nhiên, khẽ lay động trong gió nhẹ... trên thân cô chiếc váy nổi bật giữa màu sắc rực rỡ bốn bề, trông càng mềm mại uyển chuyển! Hàn Tiểu Tranh đứng đấy ngơ ngẩn, chẳng dám lên tiếng, cũng không dám bước đến, chàng chỉ biết im lặng đứng nhìn vóc dáng xinh đẹp kia, vì chàng sợ tất cả chỉ là một cơn mộng. Chàng sợ vô ý sẽ tỉnh cơn mộng đẹp.

Chừng như rất lâu, mà như thoáng qua, bất giác đôi mắt Hàn Tiểu Tranh mờ đi.

Cuối cùng chàng định thần, mỉm cười tự chế nhạo mình, rồi cất tiếng gọi nhỏ:

– A Vân!

Cô quay đầu lại, đích thực là A Vân! Hàn Tiểu Tranh cảm thấy như ngừng thở, chàng chỉ biết mình đang cười, ngoài ra không cảm giác gì khác.

Chàng nghĩ trong đầu: “A Vân nhất định sẽ vui mừng vô cùng, sẽ kêu lớn chạy đến đây!”. Thậm chí chàng đã dang tay ra, chuẩn bị nắm lấy đôi ngọc thủ mềm mại của cô.

A Vân nhoèn miệng cười. Nhưng đứng ra không phải nụ cười như thế!

Nụ cười của A Vân vẫn ôn nhu, xinh đẹp, nhưng lại ẩn chứa sự kinh ngạc, bất an... đó là nét cười dè dặt đối với một người không quen!

A Vân sao lại dùng kiểu cười ấy đối với Hàn Tiểu Tranh? Chàng sửng sốt, muốn ra sức dụi mắt mình để xem có phải mình thấy lầm, nhưng rõ ràng người trước mặt quả là A Vân!

Hàn Tiểu Tranh thậm chí nhận ra cả phản ứng A Vân thường có mỗi khi ngạc nhiên: cô hơi vênh mũi lên. Động tác này chẳng những không tạo cho cô vẻ khinh thị, mà trái lại khiến cô trông rất khôi hài, khả ái... Hàn Tiểu Tranh quá quen với phản ứng này! Bất chợt chàng nghĩ ra, nhất định là vì mình thay đổi không ít nên A Vân không nhận ra nữa!

Nghĩ thế, Hàn Tiểu Tranh thở phào, chàng vội kêu lớn:

– A Vân, tôi... tôi là A Tranh đây!

– A Tranh?

Thanh âm của cô không lớn, nhưng Hàn Tiểu Tranh nghe rất rõ! Thanh âm ấy chứa đầy bối rối, nghi ngờ, tựa như cô không quen biết Hàn Tiểu Tranh.

“A Vân không nhớ A Tranh là ai!” Hàn Tiểu Tranh vô cùng kinh ngạc. Chàng chạy đến cầm lấy tay A Vân:

– Phải, là A Tranh đây, tôi thay đổi nhiều lắm sao? Cô thì chẳng chút đổi thay! Tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay. Cô có biết hơn hai năm nay tôi đi biết bao nhiêu nơi để tìm cô không? Nói ra chắc cô hết hồn! Tôi...

Chàng nói một hơi, bỗng khựng lại vì chàng nhận ra là A Vân cố sức rút tay thu lại, mặt ửng đỏ, cô cuống quýt nói:

– Người... người... cái người này sao kỳ vậy?

Hàn Tiểu Tranh càng ngẩn người, chàng há hốc miệng đứng đực như cá mắc cạn, bộ dạng rất buồn cười. “Cô ấy nhận không ra ta, quả thực cô ấy không nhận ra ta!” Hàn Tiểu Tranh bất giác đưa tay sờ mặt!

Chẳng biết từ lúc nào, Thần Thủ bước đến bên cạnh, khẽ nói:

– A Vân bị thất lạc ký ức!

– Thất ức?

Hàn Tiểu Tranh nhất thời không một phản ứng, chàng lặp lại câu nói một cách vô thức, như thể chàng cũng là một kẻ bị thất ức!

Lúc chàng hiểu ra, bất giác kêu lên một tiếng đau khổ, quay lại nhìn về phía A Vân.

A Vân cũng đang nhìn chàng, trong mắt chứa đầy sự giới bị và cảnh giác! Hàn Tiểu Tranh cảm thấy đau nhói trong lòng, vội nói:

– Xin lỗi, xin thứ lỗi, tại hạ nhận lầm người, đã nhận lầm người.

A Vân bỗng cười nói:

– Sao khéo vậy? Người ấy chẳng những trông giống tôi, mà tên cũng giống sao?

Hàn Tiểu Tranh giặt mình, vội nói:

– Phải, thực hi hữu...

Vừa ra khỏi khu vườn, Hàn Tiểu Tranh lập tức chặn đường Thần Thủ hỏi:

– Chuyện này là thế nào?

Thần Thủ thở dài:

– Lúc người của ta cứu nó về, vài ngày đầu còn bình thường, sau đó đột nhiên bị thất ức, quên hết sạch quá khứ! Ban đầu ta tưởng nó bị kích động bởi những gì trải qua mà sinh ra hậu chứng. Nhưng theo chẩn đoán của y sư thì không phải vậy, mà nguyên nhân gây thất ức cũng không lâu.

Hàn Tiểu Tranh nôn nóng hỏi:

– Vậy rốt cuộc là nguyên do gì?

– Ấy là do bị thuốc chế ngự!

Hàn Tiểu Tranh ngờ ngác:

– Thuốc?

Bồng chàng biến sắc:

– Có phải cô ấy sau khi đến đây mới bị thất ức?

Thần Thủ bình tĩnh đáp:

– Đúng thế, nhưng ở đây chẳng ai làm chuyện ngu xuẩn ấy. Nếu ta muốn hại nó thì ban đầu cứu để làm gì? Dù ta có là kẻ đại ác, cũng không đến nỗi muốn hãm hại cháu gái của ta, đúng không? Nếu ta thực sự hại nó, thì tại sao lại để cho người gặp nó?

Hàn Tiểu Tranh hừ một tiếng:

– Tâm tư của các hạ, làm sao ta biết?

Chàng có thành kiến quá sâu đối với Thần Thủ, nên dù cảm thấy y nói có lý, chàng cũng không đồng ý.

Thần Thủ chừng như thấu hiểu tâm lý của chàng, nên y nói tiếp:

– Y sư cho ta biết khoảng thời gian A Vân bị thuốc, xem ra trùng với lúc A Vân ở tại Tả gia.

– Ý các hạ nói việc này là do một tay Lữ Nhất Hải?

Thần Thủ gật đầu:

– Ít nhất ta đoán vậy, vì hắn có lý do để làm chuyện ấy!

Hàn Tiểu Tranh im lặng. Quả thực thế, Lữ Nhất Hải có lý do hành động như vậy, A Vân ngụ tại Tả gia nhất định đã nhìn thấy một số điều người ngoài không biết. Do

đó làm cho cô thất ước là một cách rất hay. Thủ tiêu luôn A Vân dĩ nhiên là cách tốt nhất, nhưng ngộ nhỡ cô may mắn thoát được, thì cũng không tiết lộ bí mật ra ngoài.

Hàn Tiểu Tranh lại hỏi:

– Bằng vào thế lực của hoàng gia, không lý đã hai năm qua mà vẫn không chữa được bệnh của A Vân sao?

Thần Thủ đáp:

– Đúng ra thì phải chữa được.

– Đúng ra? Ý các hạ nói việc này có chỗ khác thường?

– Dĩ nhiên. Trị bệnh cũng giống như đi tìm một vật, nếu vật ấy để ở chỗ thông thường, thì sẽ rất dễ tìm. Nếu có kẻ cố ý giấu đi, thì sẽ rất khó tìm. Kẻ hạ được A Vân dùng thuốc rất kỳ dị, nên các y sư đều lắc đầu than!

Hàn Tiểu Tranh tức giận:

– Nói vậy A Vân sẽ vĩnh viễn như vậy sao?

– Muốn tháo chuông phải tìm người treo chuông, muốn trị chứng này, chỉ có cách tìm được kẻ hạ được A Vân.

– Các hạ đã từng tìm qua chưa?

– Ta đã thử tìm mà không kết quả, bởi cả nhà họ Tả biến mất không tung tích. Vả lại, rất có thể dù tìm được kẻ ấy, chúng ta cũng không cách bắt y chữa bệnh hay trao giải được!

– Trên đời này cũng có những chuyện khó khăn đối với các hạ sao?

Lời nói của Hàn Tiểu Tranh không thiếu phần châm biếm.

Thần Thủ như không để ý, hay có biết cũng vờ như không hay, y nói:

– Không nhiều nhưng cũng có. Thế lực Vô Nhai Giáo đã bành trướng quá sức tưởng tượng của người thường, võ công giáo chủ cực cao, ta e rằng mình chưa phải đối thủ.

Hàn Tiểu Tranh đã thấy qua thân thủ của Thần Thủ, y hét một tiếng đã dư sức khiến chàng nhộn nhạo khí huyết, phần nội lực tu vi này đã đáng sợ, mà nay chính y còn tự nhận chưa phải đối thủ của giáo chủ Vô Nhai Giáo!

Hàn Tiểu Tranh lên tiếng:

– Vậy là bệnh của A Vân chẳng còn dịp chữa trị, vì chúng ta vĩnh viễn không lấy được vật chúng ta cần từ Vô Nhai Giáo.

Thần Thủ lắc đầu nói:

– Chỉ cần người đồng ý, thì người sẽ làm được.

– Tại hạ?

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc.

– Đây chính là việc ta muốn người cùng hợp tác, ta sẽ cho người học thành tuyệt

thể thần công, sau đó người có thể nhờ đó giúp A Vân tìm cách chữa trị...

Hàn Tiểu Tranh cắt ngang lời Thần Thủ:

– Như thế các hạ được lợi gì?

Chàng không tin y chịu làm chuyện không có lợi cho bản thân. Thần Thủ nói:

– Thứ nhất, sau khi A Vân hồi phục ký ức, nhất định có thể nói cho ta nghe một số việc liên quan đến Tả gia; thứ hai, sự xuất hiện của người nhất định có thể khống chế một phần lực lượng của đối phương, như vậy hoạt động của ta sẽ càng thuận lợi.

Thần Thủ tỏ ra rất thẳng thắn:

– Giữa chúng ta đôi bên đều có lợi cả.

Hàn Tiểu Tranh cười nhạt:

– Tại hạ chưa hiểu tại sao các hạ không tự luyện tuyệt thể thần công, mà ngược lại đưa cho tại hạ, một kẻ không liên hệ, thậm chí khinh thị các hạ?

– Bởi ta biết chính mình không thể luyện thành loại võ công đó.

Hàn Tiểu Tranh cả cười:

– Các hạ xem trọng tại hạ như thế sao?

Thần Thủ không trả lời, chỉ nói:

– Người đã nghe qua Thiên Cơ Thần Công chưa?

Đương nhiên là có, Thiên Cơ Thần Công đã thành một truyền kỳ huyền thoại của giới giang hồ, hầu như mọi người đều biết một vài điểm cốt lõi liên quan đến môn võ công này, nhưng ai cũng cho đó là một truyền thuyết không thực.

Hàn Tiểu Tranh không hiểu Thần Thủ hỏi để làm gì, chàng gật đầu. Thần Thủ thông thả nói:

– Ta muốn cho người luyện Thiên Cơ Thần Công.

Hàn Tiểu Tranh giật mình, bỗng bật cười dài:

– Các hạ... chịu cho ta học Thiên Cơ Thần Công? Các hạ khéo nói chơi quá!

Thần Thủ thần sắc nghiêm trang:

– Thiên Cơ thần công được chia ra ba tầng: tầng thứ nhất được gọi là “Thú Diện Nhân Tâm”, tầng

thứ hai “Nhân Diện Phật Tâm”, và cảnh giới tối cao là “Phật Diện Phật Tâm”! Song với tiềm năng của ta, chỉ có thể tiếp thụ được tầng thứ nhất!

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc nhìn y, chàng không thấy Thần Thủ có tư hào ý bốn cột:

– Xem ra các hạ rất thành thực, nhưng tại hạ vẫn chưa thể tin. Một việc chỉ có trong truyền thuyết sao bỗng xảy ra cho tại hạ ngay lúc này?

Thần Thủ nói:

– Người chớ quên ta là người thuộc hoàng tộc, dưới gầm trời này vật gì hoàng thất muốn đoạt được thì hiếm khi thất bại. Trong kho báu của hoàng thất có những thứ người ngoài không bao giờ tưởng tượng được!

Hàn Tiểu Tranh im lặng, chàng biết sức nặng của hai chữ “Thiên Tử”. Đất trong thiên hạ, chỗ nào mà không thuộc về nhà vua. Một bí cấp võ lâm có thần kỳ đến đâu cũng chỉ là một vật có thể đoạt được.

Thần Thủ tỏ vẻ tiếc rẻ:

– Thiên Cơ thần công chẳng phải vật phàm, trong đó chứa đựng vô hạn huyền cơ, nếu muốn tham ngộ bí cấp này, cần phải đủ duyên phận mới thành. Như ta một kẻ hữu duyên vô phận, có thần công trong tay cũng uổng, vì ta không có cách gì lĩnh ngộ mọi chỗ huyền ảo trong đó. Nhưng nếu bí cấp nằm trong tay người thì là một chuyện khác.

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

– Võ công của các hạ bây giờ vẫn trên tại hạ, vậy tại sao tại hạ được “hữu phận” hơn?

Thần Thủ lắc đầu:

– Ta có được tu vi như vậy đã mất mấy mươi năm tập luyện. Còn người chỉ mới luyện có hai năm làm sao so sánh? Kể từ lúc vào đây đến nay đã hai mươi ngày, võ công của người tiến mau hơn cả. Tả Chi Nhai có căn cơ võ công rất khá, Hạ Vũ có vốn giang hồ lịch duyệt phong phú, còn Duẫn Phi Dương chỉ được chọn thêm cho đủ số. Hai mươi ngày qua, các người đã luyện phần nhập môn của Thiên Cơ thần công, nay ta muốn xem thử các người ai có khả năng luyện thành phần kế tiếp! Hàn Tiểu Tranh có cảm giác như nằm mộng.

Không lý Thần Thủ tốn tâm tư tuyển chọn người, chỉ để làm việc này? Mục đích là gì? Có đúng như lời y nói chăng? E rằng chưa phải!

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên gõ đầu, tự bảo: “Nghĩ hoài không ra, chi bằng luyện thử Thiên Cơ thần công xem sao, may ra thêm mạnh mối”.